

42 - Dinsdag 28 Mei 2019

Mijn tong begint zich heel langzaam te vormen. Het is nog steeds een dikke lap vlees, maar er zit vooruitgang in. Het blijft vreemd dat ik met een stuk dijbeen in mijn mond rondloop. In het begin was de kleur ook heel anders als die van een normale tong, maar dat is inmiddels al bijgetrokken. Het kan wel enkele maanden gaan duren voordat de vorm op het uiteindelijke resultaat zal zijn. Ik kon me niet voorstellen dat dit ooit enigszins normaal zou worden, maar nu merk ik wel dat het nu een klein beetje de goede kant op gaat.

Ik zit nu twee dagen thuis om een beetje rust te pakken en daar komt vandaag in ieder geval nog een derde dag bij. Normaal gaat het bij mij al kriebelen als ik één dag thuiszit, maar nu heb ik er geen moeite mee en dat zegt al genoeg.

Zodra ik me weer wat fitter voel, zal ik op mezelf moeten gaan letten en niet weer gelijk teveel hooi op mijn vork moeten

nemen. Dat ik het heel langzaam moet opbouwen is een les die ik nu wel geleerd heb.

Het wordt dus weer een dagje op de bank hangen. Misschien later vandaag nog een beetje met de muziek klooiën, maar veel meer zal er niet gebeuren.

Casey zit op dit moment naast me op de bank en zegt zomaar uit het niets dat ze zo blij is dat ik nog kan praten. Waar het opeens vandaan komt, weet ik niet maar ze heeft wel een punt. We gingen er van uit dat ik na de operatie niet meer zou kunnen praten, of hooguit enkele woorden zou kunnen zeggen. Nu gaat het praten nog niet echt lekker, maar er komt wel meer geluid uit als we vooraf gedacht hadden. Ik ben benieuwd of dit nog beter zal worden als mijn tong “hersteld” is.